

**ARTICULĂRI LEGISLATIVE PRIVIND DOMENIUL
FORESTIER ÎNTRE CELE DOUĂ CONFLAGAȚII MONDIALE**
*
**LEGISLATIVE ARTICLES REGARDING FORESTRY BETWEEN
THE TWO WORLD CONFLAGRATIONS**
*
**ARTICLES LEGISLATIFS RELATIFS A LA FORESTERIE
ENTRE LES DEUX CONFLAGRATIONS MONDIALES**

drd. Camelia DIACONU¹

Rezumat: Economia forestieră a trecut în perioada interbelică, de la o importanță redusă la un plan superior, datorită ambelor preocupări dublate de obiectivul rentabilității sale economice.

Prin corelarea multiplilor factori, prin analiza atentă, plină de grijă avem posibilitatea să reliefăm legislația fondului forestier al României interbelice, problemă cu valențe de o deosebită importanță pentru trecutul, prezentul și viitorul societății noastre. Analiza obiectivă ne-a permis, prin alegerea vastei problematice forestiere să evidențiem evoluția legislativă a fondului forestier și să scoatem în relief cele mai hotărâtoare momente ale acesteia.

Cuvinte cheie: legislație, ocol silvic, pădure, proprietari, forestier, decizii, instituții.

*

Abstract: The forest economy went from a small importance to a higher plan in the interwar period, due to both concerns doubled by the objective of its economic profitability.

By correlating multiple factors, by careful analysis, we have the possibility to highlight the legislation of the forest fund of interwar Romania, a problem with values of great importance for the past, present and future of our society. The objective analysis allowed us, by choosing the vast forest issue, to highlight the legislative evolution of the forest fund and to highlight its most decisive moments.

Keywords: Legislation, forest detour, forest, owners, forestry, decisions, institutions.

*

Résumé: L'économie forestière est passée d'une faible importance à un plan plus élevé dans l'entre-deux-guerres, en raison des deux préoccupations doublées par l'objectif de sa rentabilité économique.

En corrélant de multiples facteurs, par une analyse attentive, nous avons la possibilité de mettre en évidence la législation du fonds forestier de la Roumanie entre deux guerres, un problème avec des valeurs de grande importance pour le passé, le présent et l'avenir de notre société. L'analyse objective nous a permis, en choisissant la vaste question forestière, de mettre en évidence l'évolution législative du fonds forestier et de souligner ses moments les plus décisifs.

Mots-clés : Législation, détour forestier, forêt, propriétaires, foresterie, décisions, institutions.

Pădurile sunt una dintre cele mai prost gestionate resurse în multe țări. Acest lucru este condiționat de faptul că pădurile sunt subevaluate și multe dintre beneficiile

¹ Școala Doctorală de Științe Umane, Universitatea "Ștefan cel Mare", Suceava;

lor de mediu nu sunt captate de valorile pieței. Politicile necoordonate între ele (de exemplu, politicile de agricultură, energie, minerit și transport) afectează de asemenea întreg sectorul forestier.

Prima reglementare oficială a regimului pădurilor a fost cea din Transilvania din 1781, urmată de cea din Bucovina 1786, din Moldova din 1792, din Muntenia din 1793 și Dobrogea care avea loc în 1870.²

Cercetarea domeniului forestier în România este o noutate, primul studiu de politică forestieră a fost scris de economistul german J. Lehr în anul 1887.

O viață politică intensă așa cum a cunoscut România în perioada interbelică a lăsat în urmă o abundență de legi pentru aproape fiecare sector al vieții economice și sociale. Unele din aceste legi nu au ajuns niciodată la aplicare, altele au fost schimbate înainte de a fi apreciate rezultatele și cele mai puține erau des modificate.

Din primele luni ale actului unirii s-a definitivat o mare problemă legislativă, care a fost rezolvată prin extinderea Codului Silvic românesc din 1910 asupra întregului teritoriu național.

Existau deosebiri mari în ceea ce privește conținutul legislației silvice din vechea Românie, Bucovina, Banat, Transilvania și Basarabia, fapt care impunea cu necesitate instaurarea unei politici forestiere și mai cu seamă a menajamentelor silvice, întrucât continuarea sistemelor tăierilor rase, fără acea rotație care să permită refacerea fondului forestier, crea o adevărată problemă națională. Există și o situație diferită sub raportul regimurilor forestiere după natura proprietății sau a scopului fondului silvic existând un regim general acela al pădurilor de protecție și unul al pădurilor moșnegești.

Provinciile ardeleni își aveau încadrată economia forestieră în legile ungare, Bucovina se conducea după codul forestier austriac, iar Basarabia revenea în comunitatea națională cu legislația Rusiei țariste. Această diversitate de legi nu putea dăinui fără a perturba interesele Statului în economia forestieră. În acest context, au fost elaborate mai multe decrete și legi care vizau diferite aspecte tehnice, economice și chiar fito-sanitare. Primul decret lege³ hotărârea revizuirea tuturor amenajamentelor și regulamentelor de exploatare, dispunând ca amenajamentele să se facă prin simpla decizie ministerială, ceea ce a facilitat condițiile de exploatare a pădurilor în favoarea clasei dominante.

Întreaga perioadă cuprinsă între 1918 și momentul unificării legislației silvice din anul 1923 a fost apreciată unanim atât de juriști, cât și de specialiștii din domeniul forestier, ca fiind o perioadă de tranziție sau de nebulozitate legislativă silvică.

Regimul juridic existent anterior anului 1918 avea un caracter platonice în ceea ce privea dispozițiile generale a pădurilor nesupuse direct regimului silvic. Astfel, o pădure de protecție a unei persoane juridice era supusă unui tratament mai blând decât

² Constantin C. Giurescu, *Istoria pădurii românești din cele mai vechi timpuri și până astăzi*, Editura Ceres, București, 1976, p. 127.

³ Decretul Lege 2596 din 26 iunie 1919.

cea a unui particular. Deosebiri erau și în rândul penalităților. În timp ce în România aplicarea dispozițiilor de penalitate se efectua numai la pădurile supuse regimului silvic, în întreaga Europă măsurile luate împotriva infracțiunilor comise se aplicau uniform la toate pădurile⁴.

Conservarea patrimoniului forestier, îngrijirea și folosirea rațională a pădurii ca izvor de producție, erau importante țeluri urmărite pe plan legislativ în aproape toate țările lumii civilizate.

La constituirea României Mari, fiecare dintre provinciile istorice avea o anume structură a proprietății forestiere, care datorită aplicării reformei agrare, a legiuirilor cu caracter social sau a politicii de naționalizare a pădurilor deținute de străini, aceasta a suferit de-a lungul timpului profunde modificări

Regimul parlamentar, rotativa guvernamentală, dese schimbări politice, modificare legilor în funcție de anumite cerințe subiective de grup au determinat lipsa de unitate în legislația forestieră⁵.

Prin legea fondului forestier, prin exacerbarea dreptului de proprietate, se considera că proprietarii puteau hotărâi asupra destinului pădurii. Astfel, burghezia a considerat limitarea dreptului de proprietate ca fiind un grav prejudiciu adus proprietarilor.

În cursul epocii care ne preocupă, 1919-1938, se disting două mari etape: prima se poate numi etapa aplicării reformei agrare, cărei îi revine aproape integral meritul scăderii patrimoniului forestier și a două etapă este cea a consolidării patrimoniului rămas și a unei sistematice activități a integrării prin cultură forestieră, a suprafețelor neproductive în economia țării.

Dacă politica economică varia intens și variază după perioada celui dintâi Război Mondial, economia forestieră rămânea însă guvernată de aceeași veche politică conservatoare pe care în mod paradoxal epoca liberalismului i-o consolidase.

Unificarea legislativă era un proces istoric al cărui conținut trebuia să evolueze neîntrerupt sub raport calitativ. Prin conținutul legilor silvice se favoriza interesele unor grupări de capital, care la rândul lor cointeresau pe diferite căi susținătorii noilor legi. Drept urmare, în timpul guvernării generalului Al. Averescu a luat ființă societatea Creditul Silvic “consorțiu de îmbogățiți și traficanti”⁶.

Un plan economic național din punct de vedere al economiei forestiere prevedea îmbunătățirea cadrului legislativ prin elaborarea de noi acte normative cu privire la naționalizarea industriei lemnului și a comerțului cu produse forestiere românești, raționalizarea consumului intern și economisirea lemnului, refacerea pădurii acolo unde era necesar, împădurirea regiunii de antestepă și a câmpiei lipsită

⁴ I.C. Dumitrescu, *Anul forestier 1936*, în „Revista pădurilor” XLIX (1), 1937, pp. 27-40.

⁵ Matei Dogan, *Analiza statistică a democrației parlamentare din România*, București, 1946, pp. 10-12. Constantin Botez, *Concepții privind economia forestieră din perioada interbelică*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie A.D. Xenopol”, XVII, 1980, pp.483-487.

⁶ Mihail P. Florescu, *O pagină dureroasă din evoluția învățământului silvic superior*, București, 1922, pp. 30-35.

de păduri, comasarea proprietății agricole în vederea creării de păduri în regiunile lovite de secetă sau acolo unde regimul apelor sau păstrarea națională le necesită, mărirea patrimoniului forestier național, prin împădurirea terenurilor degradate și a celor ce nu pot fi utilizate pentru alte culturi, crearea brâurilor de verdeață sau a spațiilor verzi în centre populate, utilizarea serviciului social la reconstrucția forestieră, organizarea unei propagande pentru pădurea și lemnul românesc care să consolideze actualele începuturi de conștiință forestieră și să contribuie la formarea unui spirit nou al consumatorilor, ridicarea nivelului proprietății particulare a cărei productivitate scăzută nu putea lăsa indiferentă politica economică a țării, harta reală a pădurilor țării și statistica producției și a consumului. Lipsa unei politici forestiere de lungă durată nu a exclus progresele marcante ale diferitelor sectoare de activitate.

Repararea daunelor după anii de război a făcut ca conștiința forestieră să-și consolideze treptat pozițiile ridicându-se treptat la nivelul din perioada anterioară războiului, la o adevărată atitudine de ansamblu față de economia forestieră națională.

Apariția *Decretului Lege nr. 3438 din data de 23 noiembrie 1918*, se referea la vânzarea de păduri a Statului către cooperative, menit să încurajeze mișcarea cooperatistă, care după război își vedea distruse aproape toate realizările obținute cu mari sacrificii.

Decretul Lege nr. 2596 din 25 iunie 1919, prevedea revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare a pădurilor, precum și compunerea consiliului tehnic al pădurilor.

Legea pentru combaterea insectelor în pădurile de molid, din data de 19 martie 1920, era dată de calamitatea care a distrus pădurile Tarcăului, și care a contribuit decisiv la salvarea masivelor de molid din zona afectată.

Legea de modificare a Codului Silvic și a Decretului-Lege nr. 2596/1919 din 16 septembrie 1920, (dovedea slaba elaborare și gândire a decretului lege mai sus menționat). Această lege relua materia anterior tratată și introducea studiul sumar în locul amenajamentului și regulamentului de exploatare pentru pădurile sub 100 de ha (în regiunea de munte sub 25 de ha).

Legea silvică din 16 septembrie 1920 a fost justificată prin faptul că, regenerarea pădurilor tăiate era necesară prin nevoia revizuirii amenajamentelor, cu scopul reducerii tăierilor și a întrebuițării sistemelor pentru regenerarea naturală.

Regulamentul pentru aplicarea legii din 16 septembrie 1920, care apăruse la 6 iulie 1921, precizează în extensie cele 25 de articole din lege⁷.

Legea pentru înființarea pășunilor comunale, prin expropriere, din 24 septembrie 1920, prin care se expropria în întregime terenul domenal silvic pe care

⁷ Vasile Sabău, *Evoluția economiei forestiere în România. Regimul juridic. Normele de ocrotire, exploatare și cultură a pădurilor*, București, Editura Progresul silvic, 1946, p. 378.

fusesse păduri sau cele care erau acoperite cu tufişuri și nu mai puteau deveni niciodată pădure.

Legea pentru reglementarea cumpărării de păduri destinate exploatarei, din 30 iulie 1921 limita la 5000 de hectare, totalul suprafeței pe care o putea cumpăra o societate spre exploatare. Legiuitorul încadra prin această lege, și pe proprietarii de păduri care se puteau asocia între ei sau cu societăți particulare, și fixa un regim penal extrem de aspru pentru eventualii contravenienți la lege. O sancțiune aspră era considerată cea dată de dispozițiile art. 4 care prevedea anularea cumpărărilor peste cotă a cumpărătorului, vânzătorului și exploatatorului conștient de dispozițiile legii, amendată de la 2000 la 10000 lei de ha. Pentru a asigura regenerarea suprafețelor exploatate, legea prevedea ca, după tăierea a 50% din cota fixată, să dovedească ministerului regenerarea reușită cu esențe de valoare, spre a putea continua exploatarea. Legea din 1921, deși a fost redusă destul de semnificativ de la 25 la 13 articole, a fost admirabil concepută și a dovedit un spirit și o cunoaștere largă a tuturor pericolelor pe care exploatarea industrială le aducea cu ea pentru economia națională.

La data de 17 iunie 1923, apărea *Legea pentru extinderea Codului silvic în tot cuprinsul României*. Într-unul din articolele sale se prevedea majorarea de 10 ori a tuturor amenzilor, despăgubirilor și valorilor prevăzute în codul silvic dar și trecerea în administrația Statului a tuturor pădurilor posesorale, urbariale, fideicomise și cele aparținătoare foștilor nobili, venitul lor urmând a fi trecut proprietarilor de drept. Această lege a însemnat o mare reformă pentru provinciile noi, în care economia forestieră se dezvoltase sub regimuri juridice străine, cu totul diferite celui din Vechiul Regat.

Legea pentru organizarea învățământului silvic, apărută la data de 23 septembrie 1923 și *Legea pentru organizarea Corpului Silvic*, din 26 septembrie 1923 sunt un corolar al necesității de fapt. O țară cu peste 7 milioane de hectare de pădure, unde pe lângă problemele de cultură exista și un complex de chestiuni tehnice, necesita existența unui inginer silvic. Soluția încadrării învățământului forestier în Școala Politehnică, a fost una excelentă, roadele ei fiind de-a lungul timpului recunoscute.

Constituția din 29 martie 1923, prin art. 132 prevedea obligația Statului de a reda din pădurile sale de câmpie, deal sau munte, suprafețe de păduri pentru a satisface necesitatea lemnului de foc și de construcție ale populației din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina. În cazul în care Statul nu avea în raza de 20 km de păduri suficiente, acestea trebuiau să fie expropriate din domeniile persoanelor juridice. În cazul lipsei acestei categorii, exproprierea era făcută de la particulari, cu respectarea unei cote inalienabile de 100 de ha de fiecare proprietate.

La 1 iulie 1924 a fost adoptată *Legea pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcții ale populației rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina*, prin care se urmărea crearea unei categorii de păduri comunale în provinciile unde acestea lipseau. Astfel, treceau sub supravegherea Statului, pădurile comunale din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș (conform art. 14-17). Plata

suprafețelor expropriate conform legii, urma să se facă prin rentă amortizabilă în 50 de ani cu 5 % dobândă pe an. Din calculele sumare făcute pe baza aplicării acestei legi, rezulta că întreaga suprafață forestieră a României, era insuficientă pentru satisfacerea nevoilor populației rurale.

Până în anul 1930⁸, legislația silvică a fost îmbogățită cu *Regulamentul din 11 aprilie 1929* sau cu *Legea din 15 iunie 1929* în care era prevăzută administrarea pădurilor comunale din provinciile transcarpatice⁹.

Legea completatoare și modificarea articolelor 1 și 40 din Codul Silvic, din 7 iulie 1930 a fost prima lege a restaurației în care în alineatul 1, al articolului 1, prevedea ca toate pădurile particularilor din orice regiune de munte, deal sau câmpie, să aibă un procent sub 25% din suprafața județului.

Legea pentru modificarea art. 27 al legii pentru ameliorarea terenurilor degradate din 8 aprilie 1931 stabilea veniturile ce trebuiau a fi create prin subvențiile de la ministerele de agricultură și cel al lucrărilor publice, dar și contribuțiile benevole din partea comunelor, județelor și camerelor de agricultură. Aceste venituri proveneau din fondul de ameliorare, creat pe baza legii pentru administrarea pădurilor, a garanțiilor de regenerare depuse de proprietarii ale căror păduri în timpul sau după exploatare au fost transformate în pășuni comunale, etc.

Legea pentru amenajarea pădurilor Statului din vecinătatea capitalei, din 8 martie 1933 apărea dintr-un corolar al legii pentru înfrumusețarea împrejurimilor capitalei. Această lege a căpătat o semnificație deosebită prin tendința de valorificare peisagistă a frumuseților naturale din pădurile situate lângă centrele populate.

Legea privitoare la regiile autonome din 4 mai 1934, reforma regimul administrativ introdus în 1929, a cărei expresie în materie economică forestieră, o constituia *Legea pentru administrarea pădurilor din 1930*. Noul guvern urmărea unitatea bugetară, controalele ministerelor asupra activităților administrațiilor comerciale, simplificarea aparatului funcționăresc sau armonizarea activității economice între diverse servicii publice. Unele instituții cu personalitate juridică distinctă erau suprimate devenind administrații comerciale, altele erau încorporate în unități administrative a ministerelor respective, iar altele deveneau simple servicii comerciale.

Legea pentru pădurile necesare apărării naționale din 13 aprilie 1935, reprezintă o variantă mai complexă prin îmbunătățirea legislației cu privire la pădurile de protecție. Interesele naționale de salvagardare a teritoriului național, au obligat statele să-și consolideze armătura naturală pe care o asigura pădurea atât hotarelor cât și a solului național. Această lege crea o concepție justă și o legătură profundă dintre pădure și apărarea națională. O calitate remarcabilă a acestei legi o reprezenta exproprierea terenurilor a căror împădurire era necesară atât pentru apărarea națională cât și în alte scopuri militare pe baza principiului utilității publice.

⁸ Care reprezenta un moment crucial pentru economia forestieră românească.

⁹ În care se prevedea administrarea pădurilor comunale din provinciile transcarpatice.

Legea pentru pădurile de protecție din 20 aprilie 1935, reprezenta un adevărat progres în domeniul legislației forestiere. Această lege consfințește tehnica valorificării, a regenerării și cea de a restrânge la minim diferitele cazuri de defrișare subordonând interesele economice urmărite de proprietar.

Legea pentru organizarea Ministerului de agricultură și domenii din 2 noiembrie 1936 confirma cele 4 instituții forestiere în cadrul ministerului și anume: *Consiliul Tehnic al pădurilor* (cărui i se dădea un secretariat condus de un inginer inspector și 2 referenți ingineri șefi silvici), *Direcția Regimului Silvic* (pe lângă care funcționau Comisia de înaintări, Consiliul de disciplină, Inspectorii generali de control și Comisia de examinare a candidaților la gradul de subinspector), *Direcția Ameliorărilor și a pădurilor particulare administrate de Stat*, *Institutul de cercetări și experimentație forestieră*.

Legea pentru înzestrarea unor mănăstiri ortodoxe din țară cu întinderi de păduri și alte terenuri, din 20 martie 1937, Prin această lege statul ceda în deplină și perpetuă folosință o suprafață în întindere totală de 17000 de ha și alte 1000 ha. Întregul plan de activitate al acestor proprietăți mănăstirești erau realizate de o Euforie a mănăstirilor înzestrate. Până la 15 noiembrie 1938, Statul trecuse în proprietatea mănăstirilor o suprafață totală de 6.052,12 ha, restul urmând a fi cedate treptat, pe măsura încheierii lucrărilor.

Deciziunea ministerială nr. 168.500 din 28 august 1937 era cea cu privire la protecția, ameliorarea, amenajarea, exploatarea și regenerarea pădurilor supuse regimului silvic din cuprinsul țării. Aceasta conținea 10 capitole în care era încadrată materia privitoare la autorizarea tăierilor în pădurile amenajate și neamenajate, normele de amenajare, regimul tăierilor în pădurile ce urmau a fi transformate în pășuni împădurite sau pajiști comunale. Mai prevedea deasemenea exploatarea sălciilor, pășunatul sau recoltarea brazilor pentru Crăciun.

Legea modificatoare a legii pădurilor de protecție din 4 octombrie 1938, crea numeroase excepții cu privire la articolele 5 și 10. Astfel, pădurile decretate necesare apărării naționale, în care nu predomina stejarul, puteau fi exploatate printr-o modalitate anume de tratament.

Pe lângă cele trei legi cu caracter general, cum erau *Constituția din 1933*, *Legea regiilor autonome din 1934* și *Legea de organizare a Ministerului Agriculturii și domeniilor din 1936* exista un total de 24 de legi cu caracter silvic apărute în perioada celor două războaie mondiale. Cel mai important moment din punct de vedere al legislației silvice îl reprezintă anul 1930, când preocuparea economică, de valorificare a bogățiilor existente și de ameliorare a terenurilor degradate trecea pe planul activ al politicii forestiere românești.

O tentativă de legiferare a codului silvic s-a realizat în toamna anului 1938 de către Direcția silvică din cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniului, prin publicarea unui text cu 48 de articole în majoritate de inspirație directă din legislația Ungară și cea Iugoslavă. Au mai fost publicate o serie de articole ale unor specialiști silvicultori prin care se admitea faptul că diferitele ramuri de activitate silvică

reprezentând politica silvică, politica lemnului, politica social silvică, administrația pădurilor, corpul silvic, învățământul silvic, erau fețe ale aceleiași probleme care trebuiau a fi incluse într-un tot unitar numit codul pădurii.

Instituții forestiere de Stat

Casa Pădurilor, unitate administrativă creată la 30 martie 1910, avea ca obiectiv concentrarea intereselor statului ca proprietar dar avea și rol de instanță supremă a poliției forestiere. Această instituție pe lângă sarcinile pe care le avea erau adăugate și clauzele Tratatului de la Trianon, prin care România era obligată să execute lucrări de regulare a cursului și a debitului apelor din bazinul Dunării Centrale.

În anul 1927 se înființează o *Direcțiune a Torenților*, care o dată cu trecerea timpului își va lărgi sfera problemelor ei (și în afara zonei vizate de la Tratatul de la Trianon), prin inventarierea terenurilor degradate.

Casa Autonomă a Pădurilor Statului, era o regie publică comercială cu autonomie tehnică, administrativă și financiară, având dreptul de valorificare în spirit comercial a domeniului aflat în administrare. Era condusă de un director general și având un consiliu de administrație format din 11 membrii și un comitet de direcție format din doi membrii ai Consiliului și Directorul General.

O altă instituție având rolul de poliție forestieră îl avea *Direcția Regimului Silvic* în atribuțiunile cărora intrau supravegherea aplicării codului silvic, dar și aplicarea legii vânătorii și a pescuitului în apele de munte. Aceasta a fost creată prin *Legea din 1930*, ca organ cu caracter independent și care aparținea Ministerului Agriculturii și Domeniului. Printre atribuții sale erau prevăzute controlul aplicării codului silvic, al legii pădurilor de protecție, al celor necesare apărării naționale, promovarea economiei forestiere, de păstrare, îmbunătățire și sporire a bunurilor forestiere, de dezvoltare a conștiinței forestieră în toate straturile sociale, de îndrumarea și organizare a învățământului silvic mediu și inferior cât și de aplicare a legii de organizare a corpului silvic. În ceea ce privește organizarea administrativă prin *Legea din 1936* această Direcție și-a constituit trei servicii: cel Tehnic, Administrativ și cel al Politicii forestiere.

Direcția Ameliorărilor și a pădurilor administrate de Stat a fost creată prin *Legea pentru organizarea Ministerului de Agricultură și Domenii din anul 1936* întinzându-și influența asupra unui vast domeniu forestier. Suprafața totală pe care aceasta o gestiona era de 1.965.551 ha alcătuită din proprietate comunală, composesorate, obști, biserici, școli, fundații, dar și din terenuri degradabile. Avea ca și atribuții aplicarea dispozițiilor din *Legea ameliorării terenurilor degradate*, privind executarea lucrărilor referitoare la pădurile Instituțiilor publice și ale particularilor puse sub administrația Statului. Alte atribuții prevedeau îndrumarea și controlarea

exploatărilor forestiere, administrarea fondului de pază (depus de instituțiile publice și particulare ale căror păduri erau administrate de stat), pregătirea și aplicarea amenajamentelor silvico-pastorale pentru pășunile împădurite, executarea obligațiilor de ordin internațional impuse României prin Tratatul de la Trianon (cu privire la bazinul Tisei și al Dunării Centrale), statistica documentară și îndrumarea lucrărilor referitoare la ameliorarea arboretelor, punerea în valoare a terenurilor degradate și la împăduririle din regiunile lipsite de păduri, aplicarea dispozițiilor din Codul silvic și cele referitoare la pădurile de protecție și monumentele naturii, (întocmirea studiilor de defrișare, pentru pădurile care nu aparțineau Statului).

Legea pentru administrarea pădurilor din 25 aprilie 1930 prevedea desființarea Casei Pădurilor creată în 1910 și în același timp aducea modificări importante Codului Silvic și a celor anexate acestuia.

Administrația pădurilor Statului este urmașa directă a *Casei pădurilor* subordonându-se direct Regimului Silvic. Obiectivele instituției erau conservarea, regenerarea, ameliorarea și punerea în valoare a bunurilor statului, sporirea domeniului forestier, amenajarea și ridicarea în plan.

Consiliul Tehnic al Pădurilor era o instituție desprinsă Casa Pădurilor care ulterior a devenit organ suprem al ministrului însărcinat să vegheze la salvagardarea intereselor forestiere ale țării. Datorită sferei vaste a influenței sale aceasta se afla pe același plan cu Direcția Regimului Silvic cu care avusese o strânsă legătură până în 1930.

Institutul de Cercetări și Experimentație forestieră înființat în 1933 era urmașul Oficiului de Studii creat în 1930. Rolul său era acela de cercetare științifică a problemelor economiei forestiere românești, pregătind doctrina și sistemele forestiere de care România avea atâta nevoie. Structura Institutului a fost stabilită prin *Decizia ministerială din 14 august 1936*.

Facultatea de Silvicultură din cadrul Școlii Politehnice București dispunea de organizarea didactică ce egala într-o mare măsură capacitatea acesteia cu învățământul similar din străinătate.

Pe lângă aceste instituții se adăuga societatea *Progresul Silvic* organ al silvicultorilor români care de-a lungul timpului și-a dublat seria de preocupări științifice.

Consiliul Superior Silvic era un organ consultativ, având rolul de armonizare a silviculturii cu celelalte ramuri de producție și cu nevoile apărării țării.

Administrarea pădurilor s-a desfășurat de-a lungul istoriei, prin legi și regulamente naționale bazate pe planificarea pe termen lung a măsurilor administrative, pădurile fiind influențate de-a lungul secolelor de existența așezărilor umane și de activitățile umane, cu tot ce implică acestea.

Pădurile de stat din țara noastră ocupă suprafețe de teren mari și îndeplinesc funcții multiple: producția de lemn, recreere, conservarea și dezvoltarea biodiversității.

De asemenea, pădurile de stat sunt utilizate și în scop educativ, de cercetare, de apărare, în alte scopuri importante pentru societate și pot contribui semnificativ la

dezvoltarea rurală. Rolul primordial al pădurilor de stat îl constituie asigurarea unui echilibru între obiectivele de administrare, astfel încât beneficiile aduse societății să fie maxime. Pădurile de stat pot juca un rol particular în asigurarea unor beneficii sociale și de protecție a mediului, dar costurile acestor servicii trebuie suportate financiar de către societate. Pădurile proprietate privată sunt la fel de importante pentru societate.

Îndeplinind un rol specific în dezvoltarea durabilă a zonei rurale, în special, pădurile proprietate privată trebuie să fie abordate conform importanței lor, considerate ca partener, integrate în strategiile sectorului și totodată privite ca o prioritate de către politica forestieră.

Bibliografie selectivă

Botez Constantin, *Concepții privind economia forestieră din perioada interbelică*, în „Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie A.D. Xenopol”, XVII, 1980.

Botez, Constantin, *Din istoricul pădurii românești. Evoluția legislației fondului forestier în perioada interbelică*, în „Cercetări Istorice”, XII—XIII (1981-1982).

Codul Legislației Silvice, Ediție vol. II.

Cristea Cezar, *Rolul pădurilor în economia și apărarea națională*, București, 1934.

Dumitrescu, I.C. *Anul forestier 1936* în “*Revista pădurilor*” XLIX (1), 1937.

Eliescu Aureliu, *Politica forestieră*, București, 1922.

Florescu P. Mihail, *O pagină dureroasă din evoluția învățământului silvic superior*, București, 1922.

Giurescu C. Constantin, *Istoria pădurii românești din cele mai vechi timpuri și până astăzi*, Editura Ceres, București, 1976.

Horescu M. P., *Pădurile României*, București, 1925.

Mihalache I., *Expunerea de motive a Legii pentru administrarea pădurilor*, București, 1920.

Sabău Vasile, *Statistica pădurilor din România pe anul 1929*, București, 1932.

Stinghe V. N., *Pădurile și legea pădurilor comunale*, București, 1921.

Valeriu Dinu, *Administratie și politici forestiere în spiritul doctrinei și practicii moderne*, București, 1939.